

SCRISOARE DESCHISĂ: PE URMELE MORȚII

Știe careva cum miroase carnea de om? Carnea de om tăiată, tranșată? Sau cum miroase un prunc ars? Sau cum sare zeama dintr-un cadavru putrefiat? Sau cum e sa trăiești cu teama că ai luat hepatită, HIV sau coronavirus, că tot e la modă? Știe careva cum e să respiri același aer putregăit ore la rând, zile, săptămâni? Sau cum e să auzi fierăstrăul pe coastele cuiva care a fost mamă, fiică, nepoată? Sau cum e să faci saună într-un combinezon din plastic la 50 de grade Celsius printre mărăcini? Nu știu câți dintre voi, cei care ne conduceți, s-au uitat măcar într-un sac negru sau ați tras fermoarul. Fiecare cu treaba lui, ați spune și fiecare e plătit pentru ce face. Tocmai despre asta e vorba. **Noi ne facem treaba**, e datoria noastră să-i prindem pe oamenii răi, iar voi cei care ne conduceți trebuie să ne asigurați toate resursele necesare. Numai că nu se intamplă așa. De cateva luni, **NOI, Serviciul Omoruri**, stăm cu sabia deasupra capului tocmai pentru banii care ne recompensează orele petrecute în condiții nocive. Cică am fi băgat mâna în buzunarul statului.

Pe scurt, povestea e simplă. **De peste 20 de ani, ofițerii de la Omoruri** primesc un spor de **toxicitate**, care reprezintă 50% din salariul de funcție, calculat acum la nivelul anului 2009. Țsta e și unul dintre motivele pentru care am reușit să ne selectăm oamenii în fiecare an. Doar că, începând cu luna ianuarie, dintr-o dată, după mai bine de 20 de ani în care **nimeni n-a găsit nicio ilegalitate**, ni s-a spus că pentru plata acestui spor nu e suficient doar pontajul, ci el trebuie să fie însoțit de acte doveditoare. Adică ofițerul X merge la cercetarea la fața locului 7 ore, îl treci 7 ore, dar trebuie să și dovedești că a stat efectiv acolo 7 ore. Păi cam așa ar trebui să facem și cu sporul de antenă și pentru toți polițiștii țării. Iei sporul de antenă cât stai lângă ea. Când ești plecat la investigații sau cu mașina care n-are antenă, nu mai iei. Că **nu ne imaginăm acum că toți polițiștii au**

stații. N-au. Nu suntem pe principiul să moară și capra vecinului. Dar asta ne-a demonstrat practic faptul că, dacă n-am auzit de vreo cercetare prealabilă la nivelul țării, înseamnă că **NOI, Serviciul Omoruri,** suntem un ghimpe în coasta cuiva. Adică practic, potrivit Serviciului Control Intern de la Capitală, trebuie să dovedești la sânge că meriți fiecare bănuț, dar regula se aplica doar pentru noi. Și dintr-o dată. Oare pe cine am mai deranjat acum?

Să prinzi un criminal nu înseamnă să stai în costum la birou. De ce nu s-a sesizat nimeni când ne-au trimis la Caracal și am cernut până și rahatul din hazna? Atunci nu mai eram hoți? Atunci eram buni, să spălăm onoarea tuturor. Nu vă e rușine așa puțin măcar? Să ai niște oameni care au fost mereu dedicați și mereu, mereu cineva să le sufle în ceafă și să-i împungă, să-i timoreze, să-i umilească? Să-i urmarească la fiecare pas? Să ai ceva ce funcționează și cineva să se străduiască atât de tare să distrugă? E de neînțeles și frustrant. E frustrant pentru noi, pentru familiile noastre. Numai anul trecut am stat cu toții peste program cam 7.000 de ore. Nimeni de la noi nu apucă vreodată să beneficieze de tot concediul de odihnă. Avem o medie de **100-120 de omoruri, tentative și lovituri cauzatoare de moarte pe an. 1.200 de morti suspecte,** la care se adauga 500 de **negații.** Doar cu cele 500 de negații, anual Serviciul nostru face o **economie** la bugetul instituției de **1 milion de lei noi.** E un sistem unic în țară implementat tot de noi. Pentru cei care nu știu, e simplu. Cu expertiza unui medic legist prezent la fața locului, nu cerem autopsierea celor care au murit de cauze naturale și erau și în vârstă și clar nu au semne de violență, decât dacă o cere familia. Un milion de lei anual din care noi nu ne-am pus o ușă, un termopan, un fișet nou, veste antiglonț sau orice altă dotare, pentru că banii rămân la comun, în oala de la Poliția Capitalei.

La dosarele uzuale amintite mai sus se adaugă și alte cauze în care suntem delegați de Parchetul General, DNA sau DIICOT. Iar rata de rezolvare e de 99%. Asta în condițiile în care toate soft-urile și aplicațiile sistemului nu ne ajută cu nimic. La noi nu e ca-n filme. Nu avem recunoaștere facială, legea nu-ți dă voie să ai tot felul de baze de date. Nu avem tablete sau alte gadget-uri de ultimă generație. Calculatoarele performante sunt un vis. Stăm și implementăm mereu tot felul de date în tot felul de sisteme și update-uri. Avem registre peste registre. Avem și registru în care trebuie să scriem cu pixul ce-am implementat în calculator pentru niște baze de date, care cumva sunt în afara legii. Ce e și mai tare, e că avem și "mama registrelor". Birocratic se cheama registrul unic. Adică e registrul care ține evidența tuturor registrelor, agendelor și condicilor. Dar dacă așa sunt regulile interne, implementăm, notăm, înregistrăm. Păi noi nu mai avem timp să fim polițiști, suntem secretare. Și cu toate astea dăm înainte. Birourile le-am vărui singuri. Ne-am mutat de două ori în 5 ani. Culmea dintr-o clădire cu bulină roșie. Ultima dată acum câteva luni tot într-o clădire cu bulină roșie, pentru că anterioara avea bulină roșie. Pricepeți ceva? Înțelegeți de ce? Dar dosarele au mers mai departe. Iar un caz rezolvat nu e la un click distanță. Și cu toate astea îi prindem și îi ducem în fața instanței. Și pleci acasă și târziu, sau poate după două zile, unsuros, cu hainele mirosind a mort, cu plămâni plini de substanțe chimice și fără bani și cercetat că ai furat. E de-a dreptul ca la Miliție.

Poate că s-au găsit însă GPS-uri pentru ăștia de la Omoruri. Pentru că a atașa **un proces-verbal de cercetare la fața locului unui pontaj** care ajunge la un contabil, la Financiar și apoi la tot lanțul trofic ce semnează statele de plată, e un pic **illegal**. Urmărirea penală nu e publică și n-avem cum să punem la dispoziție documente din dosarele penale pe care le instrumentăm. Poate ca cipurile alea, pe care ar trebui să ni le implantați, ca să fie toata lumea liniștită că ofițerul Y e la INML la autopsie

și n-a ajuns cumva înapoi la birou, ar trebui să înregistreze și mirosul și greața.

Să nu înțeleagă careva că ne plângem că e greu la Omoruri. Nu ne plângem. Acum țipăm pentru că **ne-am săturat de acuzații, controale, șicane și alte mizerii care nu fac parte din munca de poliție**. Vrem să fim lăsați să muncim și dacă am greșit, plătim.

Dar ne întrebăm și noi cum vom fi judecați și cum va fi stabilit așazisul furtișag dacă normele prin care se acordă sporul de toxicitate sunt abrogate de niște ani?

Dacă ne raportăm la sporul de antenă, sunt aproape 50.000 de polițiști în țara asta.

Și cam cum credeți că s-ar putea face calculul efectiv pe fiecare polițist în parte? Și să mai vină și cu acte doveditoare. Doar să le puneți GPS-uri.

Și încă ceva, toate ședințele de la primărie sau de la prefectură unde participă șefii de la Capitală, sperăm că nu sunt pontate cu spor de antenă pe fluturașii lor de salariu, că altfel ar trebui să le vină controlul. E valabil și pentru cei care ne-au controlat. Mașinile cu care vin la noi să ne tragă de urechi n-au antenă.

P. S. Pentru cei care sunteți gata să spuneți că ne umplem de sporuri, noi nu luam spor de antenă. Am putea, dar așa s-a moștenit, așa am rămas. Nici spor de toxicitate 100% pentru participarea la autopsii, deși ni s-ar cuveni.

Cu onoare,

Serviciul Omoruri